

слѣдно значение. Телеграмата като дошла въ Бѣлградъ, разсилния я прѣдалъ на Раковски. Барикадата се намѣрваше тъкмо при хотела „Кодъ сръбске круне“ на пияцата, гдѣто е днесъ „Великата школа“. Раковски каза да влѣземъ въ кафенето, но вратата отъ лицето бѣше затворена, защото барикадата бѣше тъкмо прѣдъ нея, трѣбваше прочее да влѣземъ прѣзъ една уличка тѣй тѣсна, щото двама хора на спорѣдъ не можаха да вървятъ. При влѣгването въ уличката, Стоянсвъ отъ учтивость канеше Раковски да върви напрѣдъ, но Раковски съ строгъ гласъ му казва: не, върви ти напрѣдъ. Стояновъ къмъ Раковски, не, азъ съмъ по-младъ отъ васъ. Раковски повтари: не, върви ти напрѣдъ, азъ знамъ твоето намѣрение и за какво си дошелъ ти тукъ, имамъ вече телеграмата ти за тази работа. Азъ смигнахъ на Стоянова да върви напрѣдъ, като познахъ боязливостъта на Раковски. Стояновъ тръгна напрѣдъ и влѣзохме въ кафенето. Раковски разтревоженъ, извади изъ джеба си телеграмата на А. Михайловъ къмъ Стоянова, и започна да я чете, като се спря при думитѣ: *executez Racovsky*. Започна тогава: какво сте рѣшили вий въ Виена, да дойдешъ тукъ да ме убиешъ а, — не се убива Раковски отъ такива даскалетини като тебе и прочее. Стояновъ започна да се оправдава, че такова нѣщо не се е говорило никога въ Виена, и че той не е такъвъ човѣкъ. Но виенскитѣ българи говорили за нѣкакви пари, които ви биле пратили тѣ за приготвяние на въстание, че тѣзи пари трѣбало да се употребятъ за цѣльта си и прочее, и подканваха мене да ви говоря за тази работа и нищо друго.

Тогава Раковски се обърна къмъ мене, започва да вика, че азъ съмъ писалъ и съмъ ги настроилъ за такава постѣпка съ него. Азъ му отговорихъ, че може и да съмъ имъ писалъ, защото и азъ съмъ отговоренъ по това дѣло твърдѣ много, тѣй като азъ бѣхъ този, който ги убѣждаваше, че паритѣ ще се употребятъ за пушки, каквито вий нито помислихте да купувате. Кавгата помежду двама ни